

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.614 van 20 oktober 2015
in de zaak A. 211.608/XIV-36.263**

In zake : 1. Mickey REDANT
 2. Ingrid KNAPEN
 wonend te 2800 Mechelen
 Gentsesteenweg 29
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Van Hyfte
kantoor houdend te 1060 Brussel
Gulden Vlieslaan 77
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 januari 2014, strekt tot de nietigverklaring van:

- “de beslissing van de Beroepscommissie van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer [...], Dienst rijbewijs [...], dd. 3/12/2013, waarbij het verzoekschrift tot het beroep dd. 4/11/2013 tegen het resultaat van het praktisch examen afgelegd op 25/10/2013 onontvankelijk werd verklaard”;
- “artikel 48 paragraaf 1 in het KB van 23 maart 1998 met name de bepaling dat enkel beroep kan worden aangetekend bij de commissie na 2 mislukkingen in het praktisch examen”;
- “de uitslag ‘niet geslaagd’ van het praktisch rijexamen dd. 25/10/2013 van het Rijexamencentrum 1022 [...]”;
- “de bepaling dat Mickey Redant, zoals [...] alle kandidaten uit het Mechelse, voor het afleggen van het praktisch rijexamen B zich uitsluitend kan richten tot het rijexamencentrum nr. 1022 van Kontich als hij kiest voor de vrije begeleiding,

zoals opgelegd door artikel 3 van het Ministerieel Besluit van 20 juni 2007”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 227.322 van 8 mei 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De eerste verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De eerste verzoekende partij en de verwerende partij zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2015. De tweede verzoekende partij verschijnt vrijwillig.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partijen, die beiden verschijnen in persoon, en advocaat Erwin Gauthier, die *loco* advocaat Bart Van Hyfte verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor wat de feiten betreft wordt verwezen naar het arrest nr. 227.322 van 8 mei 2014.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

A. Betreffende het vermoeden van afstand van verzoekster

4. Naar luid van artikel 17, § 7, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: gecoördineerde wetten op de Raad van State), geldt ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest.

Bij het arrest nr. 227.322 van 8 mei 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De tweede verzoekende partij heeft geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De tweede verzoekende partij die vrijwillig op de terechtzitting is verschenen, bevestigt dat zij geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging heeft ingediend na het inmiddels tussengekomen arrest aangezien zij, wat haar betreft, het geding niet wenste verder te zetten zodat met toepassing van artikel 17, § 7, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, in haar hoofde een afstand van geding moet worden vastgesteld.

B. Betreffende de door de eerste verzoekende partij en de verwerende partij ingediende pleitnota's

5. Zowel de eerste verzoekende partij als de verwerende partij leggen een pleitnota neer, die zij reeds voorafgaandelijk onderling hadden gewisseld en meegedeeld aan het auditoraat en de Raad.

6. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 'tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State' (hierna: de algemene procedureregeling) voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen.

Het is de partijen echter wel toegestaan hun antwoorden op de door de Raad van State gestelde vragen die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door verzoeker en de door de verwerende partij neergelegde pleitnota's die vragen beantwoorden, kunnen ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

C. Betreffende de “laatste memorie en het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging” ingediend door de eerste verzoekende partij na het auditoraatsverslag, opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van de algemene procedureregeling

7. De eerste verzoekende partij dient, met een aangetekende zending van 15 april 2015, een “laatste memorie en verzoek tot voortzetting van de procedure” in.

Daarin betwist de eerste verzoekende partij het standpunt van het auditoraat dat hij zijn belang bij het annulatieberoep heeft verloren omdat hij meent dat rekening moet worden gehouden met de door hem geleden financiële en morele schade die hij begroot en ter staving waarvan hij overtuigingsstukken neerlegt omdat hij een “4de examen diende af te leggen (kosten van de rijlessen, de verbruikte benzine, het rijexamen en het beroep, evenals de tijdinvestering van verzoeker zelf en zijn ouders)”. Hij wijst aldus op een geleden nadeel en verwijst uitdrukkelijk, zij het zonder nadere toelichting, naar (onder meer) artikel 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zijnde de mogelijkheid om bij de Raad van State om een schadevergoeding tot herstel te verzoeken. Elders in datzelfde document maakt hij evenwel ook nog gewag van artikel 11 van diezelfde gecoördineerde wetten dat betrekking heeft op de herstelvergoeding bij rechtmatig overheidshandelen en van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek dat betrekking heeft op de geschillenbeslechting door de justitiële rechter wegens onrechtmatig (overheids)handelen.

In fine van datzelfde stuk verzoekt hij de Raad van State tot slot “akte te verlenen aan verzoeker van de neerlegging van onderhavig verzoekschrift [...]”.

8. Ambtshalve rijst de vraag of het voormelde niet in het procedurereglement voorziene stuk een verzoekschrift is in de zin van artikel 1 van diezelfde regeling, gelezen in samenhang met de artikelen 25/1, 2° en 25/2, § 2, van de algemene procedureregeling met het oog op het bekomen van een schadevergoeding tot herstel zoals bedoeld in artikel 11*bis* van diezelfde gecoördineerde wetten.

9. Bij het in gereedheid brengen van de zaak voor de terechtzitting werden de partijen in de vernietigingsprocedure voorafgaand aan de terechtzitting gewezen op het gegeven dat de eerste verzoekende partij een stuk heeft ingediend, getiteld “laatste memorie met een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging”. Zij werden ook gevraagd om zich, met het oog op de behandeling op de openbare

terechtzing, te beraden of (1) het door de eerste verzoekende partij ingediende stuk als “een laatste memorie met verzoek tot voortzetting van de procedure” dan wel als een verzoekschrift moet worden beschouwd en, in dat laatste geval, of (2) het verzoekschrift ontvankelijk is, mede gelet op de conclusie van de auditeur in het auditorsverslag.

Deze problematiek maakte vervolgens het voorwerp uit van het debat ter terechtzitting.

10. De eerste verzoekende partij verklaart dat het door hem ingediende stuk, zoals de titel ervan aangeeft, moet worden beschouwd als een laatste memorie en verzoek tot voortzetting van de reeds aanhangige procedure A.R. nr. G/A 211.608/IX-8319. Hij benadrukt nog dat hij *in fine* van het bedoelde document enkel opnieuw heeft willen verwijzen naar het oorspronkelijke verzoekschrift tot nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen en dat dienvolgens de tweede vraag (zie punt 9.) geen antwoord behoeft.

Beoordeling

11. Uit de door de eerste verzoekende partij ingediende pleitnota en zijn verklaring ter zitting blijkt dat het door hem ingediende stuk niets meer is dan een “laatste memorie met een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging”.

De algemene procedureregeling voorziet evenwel niet in de mogelijkheid om een laatste memorie en een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging als een processtuk neer te leggen na het auditorsverslag, opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van diezelfde algemene procedureregeling.

Het processtuk wordt uit het debat gelaten.

IV. Toepassing van de korte debattenprocedure

A. Ontvankelijkheid van het beroep

Ambtshalve onderzoek van het belang van de eerste verzoekende partij bij het beroep

12. Luidens artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan een annulatieberoep zoals bedoeld in artikel 14, § 1, van deze wetten voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert. Dit voordeel moet in principe meer zijn dan de genoegdoening verbonden met het horen onwettig verklaren van de bestreden beslissing of het zich louter verschaffen van een titel om voor de justitiële rechter een schadevergoeding te eisen op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek of, nog, de mogelijkheid om een verzoek tot schadevergoeding tot herstel op grond van artikel 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in te dienen. Het verzoek tot schadevergoeding tot herstel bedoeld in voormeld artikel 11*bis* is geen autonome vordering maar vormt een *accessorium* van het annulatieberoep ingesteld tegen een akte of een reglement of een stilzwijgende afwijzende beslissing met toepassing van artikel 14, §§ 1 of 3 van diezelfde wetten.

Het indienen van een verzoek tot schadevergoeding tot herstel of het uiten van de intentie daartoe, vrijwaart niet het belang van verzoeker bij een vernietiging van de door hem bestreden beslissing(en). Het komt hoe dan ook niet aan bod als het beroep tot nietigverklaring verworpen wordt om redenen die er eigen aan zijn, zoals ten deze het verlies aan actueel belang, zonder dat de Raad van State zich heeft uitgesproken over de onwettigheid van de bestreden akte.

13. Het staat aan de Raad van State te oordelen of een verzoeker die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij het door hem ingediende vernietigingsberoep. De Raad van State dient er evenwel over te waken dat het vereiste van het belang niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, punt B.4.3).

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van een verzoeker komt het die partij toe aan de Raad van State alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een actueel belang bij de nietigverklaring behoudt.

14. Te dezen komt de eerste verzoekende partij op tegen een beslissing die hem een bepaald voordeel weigert. Het voordeel dat hij in wezen met het door hem ingediende vernietigingsberoep tegen de bestreden beslissingen nastreeft, bestaat erin een rijbewijs B te verwerven. Uit het door het auditoraat gevoerde onderzoek blijkt dat hem inmiddels een rijbewijs B werd toegekend bij beslissing van 14 oktober 2014 van de beroepscommissie. Het door de eerste verzoekende partij met de nietigverklaring van de bestreden beslissingen nagestreefde voordeel is aldus bereikt zodat de nietigverklaring van de bestreden beslissingen dan ook niet langer noodzakelijk is opdat hij het gevraagde voordeel zou verkrijgen of hem een voldoende belang bij het door hem ingediende vernietigingsberoep verleent.

In de mate de eerste verzoekende partij verwijst naar het geleden financieel en moreel nadeel doet hij mogelijks blijken van een nadeel dat hij onderging door de bestreden beslissingen doch dat enkele feit houdt op zich niet in dat een nietigverklaring hem een rechtstreeks en persoonlijk voordeel verschaft.

15. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de eerste verzoekende partij geen actueel belang (meer) heeft bij het beroep.

B. Conclusie

16. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is. Het auditoraat heeft terecht gemeend dat de zaak met korte debatten een oplossing kan krijgen.

VI. Kosten

17. Ter terechtzitting vraagt de eerste verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij omdat de houding die de verwerende partij heeft aangenomen om dan uiteindelijk aan de eerste verzoekende partij -die heel wat kosten heeft moeten maken-, toch het rijbewijs B te verlenen, aantoont dat de bestreden beslissingen meer dan terecht werden aangevochten.

18. Op grond van artikel 68, vijfde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 'tot regeling van de rechtspleging van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State' wordt "in ieder geval [...] het geheel van de kosten die zowel verband houden met de vordering tot schorsing als met het beroep tot nietigverklaring, ten laste gelegd van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt".

Anders dan de eerste verzoekende partij meent, is te dezen het teloorgaan van het belang niet het gevolg van een intrekking door de verwerende

partij van de eerste bestreden beslissing noch overigens van het verdwijnen uit de rechtsordening of het teloorgaan van de rechtsgevolgen van enige andere bestreden beslissing. Integendeel, de eerste verzoekende partij heeft zijn rijbewijs B behaalt nadat hij conform de te dezen geldende regelgeving de (nieuwe) vierde examenkans die hem voor het afleggen van het praktisch rijexamen werd geboden op 10 september 2014 heeft benut. Het is tengevolge van het benutten van die nieuwe examenkans op 10 september 2014 dat hij finaal, na uitputting van het georganiseerd administratief beroep, het rijbewijs categorie B heeft verworven bij beslissing van de beroepscommissie van 14 oktober 2014, beslissing die inmiddels definitief is geworden.

19. Met toepassing van artikel 68, vijfde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 dienen de kosten van de nietigverklaring dan ook ten laste te worden gelegd van verzoeker.

BESLISSING

- 1. De Raad van State stelt de afstand vast ten aanzien van de tweede verzoekende partij.**
- 2. De Raad van State verwerpt het door de eerste verzoekende partij ingediende beroep.**
- 3. De eerste verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 375 euro.**
- 4. De tweede verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques